

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 88

Číslo 49

7. prosince 2008

Cena: 6 Kč

MÉDIA A NÁBOŽENSTVÍ JSOU VÝZVOU PRO MLADÉ EVROPANY

Moderní svět se stal moderním také díky technologiím. Těmi nejdůležitějšími pro současný život jsou bezpochyby média. Naše názory a styl života jsou z velké části utvářeny tím, jaká média sledujeme a nakolik se jimi necháme ovlivnit. Této problematice se věnoval studijní seminář Ekumenické rady evropské mládeže (EYCE), který se konal 9. – 16. listopadu v Centru mládeže Rady Evropy v Budapešti. Autorka tohoto příspěvku zastupovala ČČSH na tomto semináři jako členka mezinárodní plánovací komise. Tento kurz byl také mezináboženský, protože EYCE již dlouhou dobu pěstuje přátelské vztahy se studentskými spolky islámské a židovské části Evropy a pořádají společné semináře a kurzy na aktuální témata.

Účelem semináře bylo poodhalit účastníkům svět médií – tedy jak vlastně vypadá proces sběru informací a vzniku zpráv a jak rozumět informacím psaným mezi řádky. Protože partnerem a donorem semináře byla Rada Evropy, dalším tématem se stala otázka lidských práv, a to zejména práva na svobodu náboženského vyznání a práva na svobodu projevu, která v posledních letech stále výrazněji vystupují jako vzájemně zdánlivě neslučitelná. I o jejich vztahu účastníci diskutovali a snažili se nacházet modely koexistence obou práv. K dosažení potřebných znalostí účastníkům dopomáhal také vzdělávací poradce, pověřený Radou Evropy odbornou spoluprací s plánovacím týmem, kterému

předal mnoho ze svých zkušeností. Do problematiky semináře vstoupili přednáškami dva odborníci. Elizabeth Kitanovic z komise Církve a společnost Konference evropských církví hovořila zejména o metodách práce se sekulárními médii a o tzv. advokacii (šíření povědomí o problematice a vyjednávání a prosazování jejích zájmů) náboženské tematiky v médiích. Christian Pedersen, bývalý referent Světové rady církví pro mládež a média, přiblížil metodu tvorby a udržování náboženských webových stránek tak, aby byly lákavé pro čtenáře i z řad méně nábožensky založených lidí. Během celého týdne si mohli účastníci vyzkoušet několik rolí. Například plnili rozličné úkoly, které simulovaly skutečnou práci reportérů, vzájemně si představili vztah náboženství a médií v zemích, kde žijí, ale také se podívali do zákulisí skutečných novinářů, když navštívili dvě církevní a jedno sekulární rádio. V závěru kurzu měli účastníci demonstrovat výsledky svého studia v semináři tvorbou návrhů společných či individuálních projektů pokrývajících tematiku médií a náboženství. Za jeden z nejúspěšnějších projektů označili přítomní odborníci projekt "Žij můj život", který by formou dokumentárního filmu ve stylu "reality show" sledoval střídavě mladé křesťany a muslimy žijící po určitou dobu minutu po minutě se svým konfesním protějškem. Poznání druhého by tedy bylo skutečně niterné.

Idea takového projektu jen potvrzuje vzájemnou blízkost, kterou účastníci prožívali. Přátelství, která běžně na podobných kurzech vznikají, byla v tomto případě posílena o hodnotu víry. Na základě zkušeností z minulých kurzů dosvědčujeme, že zejména vztah křesťanů a muslimů učinil velký krok vpřed (židovsko-muslimské vztahy byly, bohužel, i díky nedostatečnému zastoupení židů viditelně komplikovanější). Jestliže se dosud konfesních modliteb účast-

nili pouze jedinci, nyní se postupně všichni účastníci křesťanské a následně ihned muslimské modlitby a sdíleli tuto chvíli v tichých radostných modlitbách. Takovýto okamžik spojení v lásce k Bohu je skutečně převratnou událostí i v době, kdy křesťané a muslimové vážně diskutují o

společných krocích ve vztahu k sekulární společnosti a zejména k sociální a mírové politice.

Pro více informací o kurzu kontaktujte autorku (dekanovska@ccsh.cz) nebo sledujte web www.eyce.org.

Kateřina Děkanovská

SLAVNOST SIMCHAT TORAH – RADOST Z TÓRY

Synagoga v Heřmanově Městci se stala ve středu 22. října místem setkání dvou židovských kongregací ze vzdálených koutů světa. Rabbi Johanna M. Hershenson z Temple Sinai z Wellingtonu na Novém Zélandě společně s Rabbi Raachel Jurovics z Temple Beth Or z Raleigh v Severní Karolíně vedly slavnost Simchat Torah – Radost z Tóry, jež uzavírá roční cyklus čtení Tóry a zároveň otevírá nový. Dvě Tóry, které dříve náležely heřmanoměstské židovské komunitě, se vrátily po téměř sedmdesáti letech zpátky domů.

Synagoga byla do posledního místečka zaplněna svátečními hosty i místními občany. Obě rabínky zahájily slavnostní večer vnesením obou Tór do synagogy. Mnozí se neubránili slzám radosti i dojetí zároveň, mnozí byli pohnuti lítostí a smutkem, že se této události nedožil pan Ladislav Mareš, který věnoval tolik času a úsilí záchraně heřmanoměstských židovských památek. Mezi přítomnými byla jeho dcera Jitka, která upekla pro hosty na uvítanou slav-

nostní židovský pletený chléb - chalu.

Vzácné hosty z obou kongregací, honorární konzulku Nového Zélandu, paní Věru Egermayer i zástupce Federace židovských obcí v Praze v čele se Sylvií Wittmannovou přivítal starosta Města ing. Aleš Jiroutek. Poté shromáždění pozdravili i hosté a pronesli slova díky a vděčnosti za možnost toto výjimečné setkání uskutečnit. Rabbi Johanna Hershenson předala panu starostovi cenný dar: kompletní dokumentaci o všech třinácti heřmanoměstských Tórách a židovských kongregacích, které je nyní vlastní. Dalším dárkem byla keramická mezuzá – upevňuje se na veřeje dveří židovských domů a obsahuje pergamenový svitek s biblickými verši vyznání víry Šema Jisrael.

Po přečtení vstupního textu, jakéhosi průvodce celou slavností, který připravila Rabbi Johanna Hershenson, následovalo samotné čtení příslušných pasáží z obou svitků Tóry. Reverendka Stacy Grove z Temple Beth Or citlivě podbarvila čtení flét-

novými improvizacemi. Večer pokračoval koncertem sefardských, hebrejských a jidiš písní v podání souboru Rebelcantissimo. Po skončení slavnosti mohli všichni zájemci přistoupit a prohlédnout si svitek Tóry z bezprostřední blízkosti.

Další překvapení na hosty čekalo v sousedním židovském dvojdomku. Paní učitelka Eva Bočková připravila pro tuto příležitost v nově rekonstruovaných prostorách výstavu, vztahující se k historii i současnosti židovských památek v Heřmanově Městci. Všichni přítomní byli pozváni na drobné pohoštění, které bylo zároveň příležitostí k přátelským setkáním a rozhovorům.

Rabbi Raachel Jurovics a reverendka Stacy Grove ze Severní Karolíny slavností Simchat Torah završily svůj téměř týdenní pobyt v Heřmanově Městci. Byly nadšeny heřmanoměstským zámeckým parkem, podnikly několik výletů do okolí - navštívily synagogy v Kolíně, v Luži a v Rychnově nad Kněžnou, prohlédly si pardubický zámek...

Dokončení na str. 3

NÁBOŽENSKÁ OBEC JAKO RODINA

Ivana V. se setkala s ženou, kterou znala ze sídliště. Hovořila s ní o víře a přiznala se jí, že je pokřtěná, ale že se necítí dobře ve velkých kostelích, kde málokoho zná. Žije o samotě. Sousedka jí poradila, že v Olomoucké ulici je sbor Církve československé husitské, kam chodí, a že se tam s ní může podívat. Ta obec je jako rodina. Však uvidíte, dodala. Ivanka přitakala a zašla tam s ní. Hned u vchodu si jí jako nové příchozí všimla sestra farářka a pozvala ji dál. Když se jí potom po bohoslužbě zeptala, jak se jí líbila liturgie, přisvědčila a navíc prohlásila, že má pocit, jako by tu byla doma. Slíbila, že příští neděli přijde zase. A nejen to: přijala pozvání na pondělní odpolední biblickou hodinu. Na té se projevila jako čtenářka Bible.

Neděli od neděle se potom poznávala s věřícími a s jejich vlastnostmi i názory. Zjistila, že mezi nimi panuje vlídnost a porozumění. Když se ukázalo, že umí i pěkně recitovat, požádala ji sestra farářka, aby spolu s dalšími dvěma věřícími četla o bohoslužbách z Bible. Na bohoslužbu do sboru chodila jako mezi své. Přišel čas, kdy projevila přání, zda by mohla být v této obci biřmována. Nebyla sama, své křestní rozhodnutí chtěl potvrdit i bratr Bohumír.

A tak v listopadovém nedělním dopoledni zasedli ve sboru v Brně-Černo-

vicích svátečně oděni věřící, v první řadě brněnský biskup ThDr. Petr Šandera a sestra farářka Bednařiková. Za stolem Páně stanula jáhenka Lenka Martelliová. Po kázání, kterým posloužil bratr biskup, sestra farářka oznámila, že dnes přijmou svátost biřmování sestra Ivanka Václavíková a bratr Bohumír Hladík.

Z kázání bratra biskupa vyjímám zvláště dva citáty:

„V biřmování jde o to, že pro své svědectví dostáváme moc Ducha svatého. Ducha jsme dostali při křtu, abychom věřili a vyznávali, abychom sloužili a působili jako zmocnění svědkové. Toho je moc potřeba. Bůh povolává výrazné osobnosti, velké kazatele, vyhlášené evangelizátory, misionáře. Ale nejdůležitější služby svědectví konají ti, jejichž jména ani neznáme.“

Svoje kázání ukončil bratr biskup slovy: „Mám radost z vašeho společenství. Mám radost z těch, kdo dnes přijmou svátost biřmování. Přejí jim, vaší obci, lidem kolem vás a celé církvi radost, svobodu, oheň a světlo Ducha svatého, aby skrze vás toto všechno vstupovalo do světa. Dej vám to Bůh.“

Bůh dal, že jsme tento sváteční den prožili v jeho požehnání.

Otakar Rydlo

Myška

V Mikulášově přípravě drnčel bez přestávky telefon. Maminky, tatínkové, babičky, dědečkové, strýčkové a tety volali a prozrazovali Mikulášovi, jaké dárky si jejich děti přejí. Malá myška všechna přání zapisovala. Společně s Mikulášem nakládala hory hraček do velkých saní.

Konečně bylo naloženo. Mikuláš dal pokyn a jeho oslík se rozeběhl. „Nezapomněli jsme na něco?“ ptal se Mikuláš. „Kdepak, nic jsme nezapomněli!“ hlásila myška.

Když dojezdili do velkého města, zůstal najednou oslík stát jako přikovaný a potichu řekl: „Já jsem na něco zapomněl. Včera volala nějaká maminka a chtěla pro své dítě hračku autobus.“ Mikuláš ho uklidňoval: „Každý může někdy něco zapomenout. Snad nás něco napadne.“

Tady však byla každá rada drahá. Oslík dotáhl saně až ke hračkářství. Naštěstí měli ještě otevřeno. „Dobrý večer, nutně potřebujeme ještě jednu hračku, totiž autobus,“ řekl Mikuláš. Pan obchodník se moc podíval, protože ho ještě nikdy Mikuláš nenavštívil. Rychle se podíval a jeden maličký autobus přece jen našel. „Vejde se do něho šest figurek a řidič,“ hlásil Mikulášovi. „To se výborně hodí,“ zaradoval se Mikuláš. Pak se podíval na hodinky: „Cože, už je tolik hodin? To nemůžeme stihnout, všechny dárky včas během noci rozvézt všem dětem!“

„Žádný strach,“ řekla malá myš. „Já mám tady ve městě spousty přátel a ti nám pomohou. Počkejte chvíli!“ Sedla do malého autobusu a odjela. Netrvalo dlouho a byla nazpátek a přivezla s sebou šest kamarádek – myšek. „Pojedeme s vámi a pomůžeme vám plnit talíře a punčochy nadílkou a rozdělovat další dárky,“ nabízely se.

A hned začaly. Nakonec jeli k dítěti, které si přálo dostat hračku autobus. Když Mikuláš pokládá malý autobus na polštář, dítě se ze spaní usmívalo.

M. Nussbaum

Z kazatelského plánu

2. NEDĚLE ADVENTNÍ

Téma: Lásky Boží

Dar adventu spočívá též v obnově poznání, že ten, kdo hledá Boha, také ho nalézá. Adam se skrývá před Hospodinem, ale Hospodin se neskrývá před Adamem, protože miluje člověka, i když člověkem milován není. Bůh má otcovský zájem právě o ty, kdo ani lidem nebyli, aby se mohli stát sourozenci Kristovými. Setkání s láskou Boží v Ježíši Kristu, na niž odpovíme v adventním pokání láskou k člověku, je nejspolehlivější předvánoční přípravou.

Vstup: Ž 27,7-10

Tužby:

2. Aby každý z nás s důvěrou znovu nacházel a přijímal dar zjevené lásky Boží, která posiluje ke službě pro Boží království mezi námi i ke svědectví o Kristu – naší spáse...
3. Abychom všichni na Ježíši Kristu lásku Boží milosrdnou a odpouštějící rozpoznali, a tak mohli být v den soudu zachráněni...

Epištola: 1 J 4,7-11

Evangelium: J 3,16-21

K obětování: 1 J 3,1

K požehnání: 1 Pt 4,7-8

Modlitba:

Děkujeme ti, Pane Ježíši, za dar adventní přípravy na tvůj požehnaný příchod. Buď pochválen za to, že jsme směli ve víře znovu poznat nehybnou lásku, kterou nás Bůh Otec v tobě obdaroval. Kéž touto láskou naplníme své dny, které nám ze své milosti dopřáváš. Amen.

Vhodné písně: 203; 205; 33

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Náš církev náleží k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí s Bibli. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamýšlení a modlitbě.

(pokračování z minulého čísla)

Uzdravování v Novém zákoně 2

Další zpráva od břehu jezera prozrazuje, že zvěst o Ježíšových skutcích se šířila do daleka a za Ježíšem do Galileje přicházely početné zástupy. Byli to nejen místní lidé, ale také Židé ze sousedních území: z jižního Judska a hlavního města Jeruzaléma, z Idumeje na jih od Judska (odkud pocházel královský rod heródovský), ze Zajordánska východně od Judska (které bylo požidovštěno za Makabejců) a ze severních přímořských měst Týru a Sidónu, což byla část Fénicie (a ta byla za Makabejců na čas připojena k židovskému státu a v době Ježíšově měla částečně židovské obyvatelstvo). Jsou tu vyjmenovány palestinské země od okraje sínajské pouště až k pohorí Libanónu, kde tehdy všude bydlelo židovské obyvatelstvo mluvící

aramejsky. Tak evangelista hrdě a s radostí oznamuje, že Ježíšovo působení zasáhlo židovské obyvatelstvo ze všech končin Palestiny (F. Kovář).

Mk 3,7-12

K uzdravování u Galilejského moře došlo také na hoře. Ježíš se tam posadil a sešli se k němu celé zástupy. Měly s sebou mrzáky, slepé, hluchoněmé a mnohé jiné. Kladli mu je k nohám a on je uzdravil.

Mt 15,29-31

Lukáš vypravuje o Ježíšově uzdravování na rovině, poté, co si na hoře vyvolil dvanáct učedníků. I tady bylo množství lidí z Judska, Jeruzaléma a z pobřeží týrského a sidónského. Každý se snažil Ježíše dotknout, protože z něj vycházela moc a uzdravovala všechny.

L 6,17-19

Ze zmiňovaných území, kde Pán pů-

sobil, je vynecháno Samaří, Židům nepřátelské. A pokud jde o město, kde strávil své dětství a mládí – Nazaret – tam Ježíš nečinil mnoho divů pro jejich nevěru.

Mt 13,58

Zatím jsme si probírali souhrnné zprávy, kde je popisováno vyléčení mnoha lidí. Evangelisté však píší také o významném uzdravení jednotlivců. Všimněme si nejprve těch, která mají paralely – někdy v odlišných variantách – u více evangelistů. Kdo byl v těchto záznamech uzdraven:

Malomocný v Kafarnaum pod horou.

Mt 8,1-4; Mk 1,40-45;

L 5,12-16

Setníkův sluha (syn královského služebníka) v Kafarnaum.

Mt 8,5-13; L 7,1-10; J 4,43-54

Texty vybrala: Jirina Kubíková

(pokračování příště)

Nad Písmem

JSME TŘÍBENÍ

Tuto neděli zapalujeme v našich sborech už druhou svíci na adventních věncích či svícnech. Období radostného očekávání zanedlouho dojde svého naplnění v nejkrásnějších svátečních dny. Kdesi v skrytém koutku našich srdcí, ačkoliv jsme již dávno odrostli dětským představám a snům, zůstává hluboko uložen úžas nad půvabem i tajemstvím vánočního příběhu.

Adventní čas by pro nás rozhodně neměl být pouze časem předvánočního shonu, úklidu a nákupů. Daleko více bychom měli dbát na duchovní rozměr blížících se svátečních dní, věnovat pozornost především přípravě našich srdcí. K době adventního očekávání neodmyslitelně patří čtení synoptické evangelní perikopy o vystoupení Jana Křtitele (Mt 3,1-12; Mk 1,2-8; L 3,1-18). Jan Křtitel promlouval k zástupům na judské poušti, vyzýval shromážděné k pokání i k bdělosti a zvěstoval příchod Vykupitele slovy proroka Izajáše: „Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!“ Jan Křtitel pronášel drsná slova o blížícím se Božím soudu; zejména přichází z řad saduceů a farizeů důrazně varoval před jejich povýšeností a samolibou jistotou, že spásu čili záchranu mají už svým původem i skutkařením dávno předplacenou!

Zmíněné pasáže mají těsnou souvislost s verši evangelia Janova, nad nimiž se dnes společně zamýšlíme. Tyto verše uzavírají Ježíšovu rozmluvu s Nikodémem, váženým členem židovské rady. Nikodémus měl podobně jako saduceové a farizeové na judské poušti problém porozumět zvěsti o novém životě z Ducha a o Božím království. Rozhovor Ježíše s Nikodémem vrcholí obecně známým a často citovaným veršem: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Dlužno podotknout, že jen malá hrstka z nás, křesťanů, je schopna přijmout za vlastní Ježíšova slova, která bezprostředně následují a jsou zároveň klíčem k pochopení této značně

obtížné zvěsti Janova evangelia. Podle amerického teologa a religionisty L. A. Ruprechta Jr. je v této pasáži zdůrazněna náklonnost člověka ke zlu a Boží soud nad ním, nikoliv slitovná láska (srv. J 2,24-25). Najdeme zde dokonce náznak, že Ježíš Janova evangelia teprve až později rozvíjí to, co už bylo předurčeno; tedy že volba, kdo z věřících bude spasen a kdo zatracen, byla učiněna ještě před jejich zrozením (srv. J 6,64-65; 8,20; 8,44-47; 18,4). Připomeňme si a srovnáme také verše Prologu Janova evangelia: než byli stvořeni lidé, existovalo Slovo a světlo; světlo přišlo na svět a tma je nepohltila. Ale dále čteme, že lidé si zamílovali více tmu než světlo. Je jisté, že člověk se nemůže dotknout a dosáhnout Božího světla. Toto světlo s sebou přinesl teprve Ježíš svým příchodem na svět. Ježíš vítězí dokonce i tehdy, kdy mu nikdo nerozumí a nikdo jej nepřijímá. Porozumění Ježíšově zvěsti i přijetí jej samotného není ani nebude záležitostí většiny. Ale v každém případě je to naše lidská ztráta, nikoliv Boží!

„Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, je již odsouzen...“ Náš postoj k Ježíši Kristu nyní a zde, v čase naší pozemské existence je rozhodující. Ačkoliv Janovo evangelium zdůrazňuje velmi silně eschatologický, budoucnostní aspekt přítomnosti, přesto neodsovává možnost dosáhnout mnohého již v čase našeho pozemského bytí. Navštěďují tomu právě verše, v nichž je užito kontrastu světla a tmy; dobra či pravdy a zla. Světlem světa, které přišlo od Boha, je tedy Ježíš sám. Ale lidé jsou náchylní k temnotě, ke zlému.

Promysleme toto připodobnění - člověk, jenž má nekalé úmysly, vyhledává roušku tmy ke svým zlým činům. A naopak lidé, kteří nemají co skrývat, se nepotřebují obávat odhalení, a proto mohou s čistým svědomím ke světlu přicházet a jejich skutky obstojí ve světle i před Boží tvář.

Podle Janova svědectví jsme tedy tříbeni podle našeho přístupu k osobě a dílu Ježíše Krista. Naše důvěra v něj, život žitý v pravdě a spravedlnosti nám přináší naději v život věčný a otevírá před námi perspektivu království Božího.

Ale budme strážliví! Podobně jako budoucnost každého z nás je v rukou Božích a zůstává skryta v tajemství a hádance, tak si nemůžeme předem niterak předplatit ani zajistit naši spásu ani vstupenku do života věčného.

Židovstvo v době Ježíšově toužebně vyhlíželo příchod Mesiáše, který bude soudit svět. Nikodémus byl jedním z jeho reprezentantů, o němž víme, že později našel odvahu překročit pomyslné hranice Zákona, riskoval své postavení, veřejně se Ježíše zastal a dokonce asistoval i u jeho pohřbu. Prorok Izajáš vyzýval k vyrovnání a přípravě cest a stezek Páně a Jan Křtitel o několik století později citoval jeho verše, aby zvěstoval brzké naplnění dávných prorocství!

Sestry a bratři, zbývají nám pouhé dvě neděle adventního očekávání. Využijme tento vzácný čas pro sebe i pro naše blízké a bližní tak, abychom světlo nesené Ježíšovou dobrou zvěstí přijali do svého srdce, aby nás vedlo k přímému, čestnému a spravedlivému jednání a abychom jej dokázali šířit všude tam, kde je zapotřebí.

Alena Tučková

**Hospodine, Bože náš,
prosíme tě,
dej, aby čas
adventního očekávání
se pro nás stal příležitostí
k zastavení a zamýšlení
nad sebou samými
i nad našimi vztahy,
k oprostění od všech
břemen a bolestí,
které nám přináší
každodenní život,
a k načerpání
potřebných sil
i nové víry a naděje
v příchod Spasitele.**

SLAVNOST SIMCHAT TORAH – RADOST Z TÓRY

Dokončení ze str. 1

Iniciovaly dokonce ekumenické meditační setkání, které se uskutečnilo v úterý 21. října večer v modlitebně evangelického sboru.

Rabbi Johanna Hershenson s manželem Markem, spisovatelem a filmářem a jeho asistentem strávili následující týden v Praze a do Heřmanova Městce se opět vrátili v pátek 31. října. Přípravují dokumentární film "Bílý oheň" o válečných a poválečných osudech svitků Tóry, který by

měl být v příštím roce promítán na festivalech židovských filmů. V Heřmanově Městci natáčeli celý slavnostní večer Simchat Torah a potřebovali do chystaného filmu ještě doplnit některé sekvence a rozhovory.

Obě židovské kongregace shromáždily finanční prostředky na dar synagogy i Městu. Sochař Libor Krejcar zhotovil z dubového masivu čtecí stůl na Tóru a schody k aronu ha – kodeš. Při slavnosti nový stůl i scho-

dy poprvé posloužily svému účelu. Slavnost Simchat Torah byla pro občany i představitele Heřmanova Městce nejen mimořádnou a jedinečnou událostí, ale také příležitostí k upevnění přátelství a rostoucí spolupráce s oběma kongregacemi a především impulzem k uchování a dalšímu rozvoji právem obdivovaného historického i kulturního dědictví Heřmanova Městce.

Alena Tučková

Foto - Bětko Kopecká

Simchat Torah v Heřmanově Městci

MALÁ LAICKÁ ÚVAHA O AUTORITĚ

I drobné denní události mohou být inspirací k zamyšlení. Stála jsem onehdy v obchodě s nákupním vozíčkem v řadě u pokladny. Čekání jsem vyplňovala pozorováním lidí ve frontě u druhé pokladny. Jak to tak v obchodech bývá, nedůležité věci bývají právě tam, aby při čekání na zaplacení padly lidem do očí a přihodili do košíčku ještě i tyto zbytečnosti. Nebylo tomu jinak ani zde. Není proto divu, že malého hošíka, jak se tak nudil, přivábily žvýkačky. Byly to takové ty koule zatavené ve folii. Přistoupil k regálu, chvilku přešlapoval z nožky na nožku, pak čapnul žvýkačky a beze slova, tak nějak samozřejmě, je přihodil mamince do košíku. Matka ho poslala zpátky. Chlapec jen neochotně zboží vrátil zpět. Ale po několika vteřinách stál opět před stojanem se žvýkačkami a zase po nich sahal. Matka mu opět řekla, aby je vrátil. Chvilku váhal, ale žvýkačky se znovu ocitly v košíku. Teď se za matkou vynořil i otec a ukázal prstem na žvýkačky a na regál. Klučina žvýkačky vrátil. Otec svůj příkaz odůvodnil tím, že "včera vyváděl". Tedy to znamenalo, že si je prostě nezasloužil a hotovo, usoudila jsem. V duchu jsem děkovala Bohu, že existují tak rozumní rodiče a pěla jsem chválu. Ale další události přišly jako studená sprcha na moje chválení. Klouček tentokrát už bez váhání, rozhodně přistoupil k regálu a kategoricky žvýkačky umístil v košíku. A maminka byla ticho, tatínek byl zticha a kluk taky. Nenamáhal se s jakýmkoliv slovem, že je rád, že mu to rodiče dovolili i přesto, že "včera vyváděl". Nic takového. To je

přece samozřejmě, když miláček něco chce, že toho dosáhl, ne?

A jsme u té autority. Nemyslím, že takovým způsobem vychovávají své děti všichni rodiče. Ale rozvíjela jsem v duchu myšlenku budoucnosti toho hochy. Dnes si vynutil žvýkačky, aniž musel poděkovat, zítra to bude třeba drahá a zbytečná hračka, potom další a další věci, které bude myslet, že je samozřejmě, aby je měl. Bez jakéhokoliv pocitu vděčnosti, že je mít může. A později, až bude dospělý, se bude chovat stejně. Bude přesvědčen, že nejsou žádné hranice, které by mu mohly bránit v tom, aby uspokojil svou touhu po něčem (či někom). A narazí-li přece na překážku, nebude se snad rozpakovat použít i násilí k jejich odstranění, protože od mala byl zvyklý dosahovat svého. A když to dotáhne až do extrému, nebude se rozpakovat ani v případě, když by tou překážkou měli být i rodiče.

Jsou to jen myšlenky, jeho životní situace se může vyvíjet jinak. Může mít to štěstí, že narazí na lidi, kteří mu odkrijí i jiné hodnoty, než je získávání věcí za každou cenu, může se setkat se skutečnými autoritami, i když jeho otec pro něho v dětství autoritou nebyl. Může se stát, že se setká i s autoritou nejvyšší. A to by pro jeho život bylo to nejlepší. A to víme i my, že se nám stalo to nejlepší, co se stát mohlo, když jsme poznali i my, když jsme poznali Boha a našeho Pána Ježíše Krista.

Všude se setkáváme s absencí této autority v životě lidí a autority vůbec. Žáci ve školách uvažují o zabití svých učitelů a dělají i plány, jak to provést,

v tom lepším případě učitele jen zesměšní tím, že mu nasadí koš na odpadky na hlavu, vyfotí to mobilem a pak se chlubit před ostatními kamarády. Kolik denně slyšíme zpráv v médiích o nejrůznějších týrářích dětí i dospělých, napadení lidí volně pobíhajícími psy, o okrádání těch nejslabších lidí a nebo dokonce o nesmyslném zabití pro pár korun. Vlasy až vstávají hrůzou na hlavě, jak se v lidech stupňuje brutalita a agrese. Svědčí o tom i vzrůstající počet dopravních nehod. A tohle nesouvisí jen s neuznáváním autorit, ale i s vytrácejícím se pocitem odpovědnosti z povědomí lidí. Lidé ke svým povinnostem přistupují tak nějak laxně. Za nedávnou katastrofou, kdy došlo ke zřícení mostní konstrukce na dráhu ve chvíli, kdy tudý projížděl mezinárodní rychlík, předpokládám, stála také něčí neodpovědnost. Lámu si hlavu, jak by se lidé mohli vrátit do polohy, kdy bude pro ně přirozené nad sebou uznávat autority a nést odpovědnost za své činy. Jak dosáhnout toho, aby měli žáci respekt před učiteli, děti před rodiči, podřízení pracovníci před vedoucími atd. Předpokladem ovšem je, aby ti, kdo mají být uznáváni jako autority, byli hodni respektu a toho uznání. Důvod neuznávání autorit je odvozen od toho, že není všeobecně uznávána ona autorita nejvyšší. K takovému stavu mezilidských vztahů se lidé dopravovali proto, že neuznávají nad sebou Boha. Lidé se v průběhu života dostanou do situace, kdy, autoritu, kterou by nad sebou uznávat měli, jednou neuznají a pokud se nedostaví hned sankce, při další podobné situaci přestupování rámce, v němž by se člověk měl pohybovat, činí stále menší a menší problémy, až si člověk přestane dělat výčitky vůbec. A je po autoritě jako takové.

A tak se už snad nemůžeme divit ani zprávě o tom, že matka zavraždí své vlastní dítě, než aby uznala, že ho do péče dostal otec.

Lidé na Boha zapomněli, na odpovědnost za své činy. Jak se mohlo na Boha zapomenout? Což tu stále ještě nejsou ti, kdo Boha připomínají či by aspoň připomínat měli? Naše země vydává dost svědectví o existenci Boha. Kolik je zde církevních skvostných (pravda i v ruinách ležících) staveb. Ty všechny byly postaveny, aby zvěstovaly slávu Boží. Na těchto místech má být jednoznačně patrné uznávání autority Boží. A každá tato stavba jako taková i bez lidí svědectví o velkoleposti a autoritě Boží podává. A přece většina lidí žije, jako by Boha

110 let od narození zapomenutého

Přirozených zákonů nelze uměle předělati. Proto není vyhlídka na věčné odstranění odvěkého antagonismu mezi Čechy a Němci, napsal koncem roku 1938 do Národní myšlenky její vydavatel, pražský advokát a politik Vlastimil Klíma.

Jako mladý muž se za 1. světové války účastnil domácího protirakouského odboje a od roku 1918 byl funkcionářem Kramářovy národnědemokratické strany, která se roku 1935 přeměnila na Národní sjednocení. Ve straně od počátku 20. let patřil s Františkem Touškem ke skupině Mladá generace národní demokracie, k níž se později připojil i Klímův přítel L. Rašín. Časopis Národní myšlenka, který Klíma vydával, se sám nazýval jediným měsíčníkem integrálního nacionalismu. Vyjadřoval radikální nacionalistické názory vyplývající z úvodního citátu: unitární stát a jednotný československý státní a vládní národ; není myslitelné, aby práva sebeurčení dovolávala se národní menšina. Klímův "časopis československého nacionalismu" stejně jako jeho strana byly odpůrcem vnitřní i zahraniční politiky Hradu, zejména E. Beneše, neboť podle jejich názoru nezabezpečovala potřeby státu. Bohužel počátkem 30. let se jiný integrální nacionalista, A. Hitler, dostal v sousedním Německu k moci a zavedl tam hned systém, který z podobných ideologií vyplývá: diktaturu. Také on se vlastně domníval, že "přirozených zákonů nelze předělati..." a vyvodil z toho plány, které sice směřovaly mnohem dál než do demokratického Československa, to však v jejich rámci přišlo po anšlusu Rakouska v březnu 1938 na řadu.

V. Klíma se v tomto kritickém období výrazně angažoval v úsilí o důslednou obranu státu, v září se stal členem Výboru na obranu republiky, se skupinou poslanců protestoval proti mnichovské kapitulaci, přesvědčoval, že je třeba z kořene vyrvat všechny politický profesionalismus a stal se členem Strany národní jednoty. Po březnu 1939 se účastnil domácího odboje v Politickém ústředí (1939-40) a po krátkém zatčení udržoval kontakty zejména s I. Dérerem a Vladimírem Sísem. Překonal válku a dožil se toho, že z českých zemí se nestal unser Lebensraum, jak plánoval Heydrich, nýbrž - jak se Klíma před válkou dožadoval - výlučně náš životní prostor. V něm ovšem už jeho politická strana nesměla existovat. Po krátkém období klidu přišel únor 1948 a s ním vítězství "integrálního internacionalismu". Klíma byl roku 1951 zatčen a v roce 1952 odsouzen ve vykonstruovaném procesu k doživotnímu vězení. Prezidentem byl tehdy K. Gottwald, s nímž Klíma v září 1938 protestoval proti mnichovské kapitulaci. Roku 1960 byl amnestován a v roce 1967 rehabilitován. Zemřel ve vysokém věku, ale v obecném zapomenutí.

(red)

nebylo. Proč? Protože on jde skutečně život bez Boha docela v klidu prožít. Proč ne? Bůh nám dal svobodu a tak nás nechává jednat samostatně. Ano, můžeme až do konce pozemského života žít bez Boha. Ale právě jen do tohoto okamžiku. Chvilce naší smrti bude klíčovým okamžikem celého našeho života. Tehdy člověk zjistí, že už si se svým umem a chytrostí nevytlačí sám, aby mohl v pohodě žít dál tak, jako žil až doposud. Tehdy začne Boha nutně potřebovat. Ale jestliže to nestihne zjistit přece jen o chvíli dřív, než až ve chvíli smrti, tak mu to nebudou už nic platné, bude na to prostě pozdě. A člověk půjde na soud. Člověk, který si nestihl během života "udělat smlouvu" s obhájcem svého života, na soudu neobstojí. A ten, kdo tuto smlouvu má, má jistotu, že ani k soudu jít nemusí, jak nás Písmo informuje. Kdo věří v Ježíše Krista, na soud nepříjde.

Sestry a bratři, víte, co je nejsmutnější? Že ani křesťané svým životem nedávají vždy najevo, že autoritu nejvyšší uznávají a že jí slouží na prvním

místě. Jak by se pak o ní mohli dozvědět i ti ostatní, když jim o ní nikdo nepodal svědectví, nikdo jim o ní neřekl? A kdo za to bude volán k odpovědnosti, co myslíte? Myslíte, že naší obhajobou může být to, že přece do kostela měli volný přístup, aby slovo Boží slyšeli?

To neobstojí, protože ti, co slovo Boží nechodí poslouchat, ti co se uznávají být služebníky Božími (nemyslím jen kněze ale všechny věřící) mají i vně kostela žít tak, aby jejich život byl svědectvím o Bohu a jeho autoritě nad námi, o jeho nároku na každého člověka. Nežůstaňme ukolébání jistotou, že s námi je vše v pořádku, protože my máme přece tu smlouvu sepsanou, že my přece věříme v Ježíše Krista. Budme ve střehu. Děsme se toho, abychom svým jednáním snad někomu neodrazovali a neodradili od vstupu do kostelů, do těch míst, která už sama vydávají svědectví o velikosti a nesmírnosti Boží. A tak činme pokání, dokud je čas. Pro nás i pro ty ostatní.

Květuše Červená

Před 480 lety zemřel Lukáš Pražský

S jeho jménem je spojeno překonání odporu bratří ke světské vzdělanosti, když naopak vytvářel předpoklady pro to, aby se členové Jednoty bratrské zařadili mezi kulturně nejvyspělejší vrstvy obyvatelstva. Studoval na pražské universitě, která byla však pod vlivem kališníků, a roku 1481 se stal baka-lářem. Brzy však přestoupil k bratřím a byl Jednotou několikrát vyslán do ciziny (například roku 1498 navázal kontakt s valdenskými v severní Itálii, byl také v Řecku a Francii).

Od 90. let začaly bratrské sbory upouštět od ostře odmítavého postoje ke světské moci a učenosti a pochopily, že nemohou žít v naprosté izolaci od ostatní společnosti. Bylo to také zásluhou Lukáše,

jehož si bratři zvolili roku 1500 za svého biskupa, v roce 1518 se pak stal prvním starším. Lukáš Pražský byl velmi plodným literárním autorem. Napsal přes sto spisů, dokonalejších po literární i stylistické stránce, v nichž vytvářel soustavu bratrského bohoslovectví a stanovil praktické návody a předpisy pro bohoslužbu, podložené důkladným teologickým zdůvodněním. V obranných spisech hájil Jednotu bratrskou proti vnějším útokům. Velmi se také zasloužil o vymezení vztahu k jednotlivým proudům české i evropské reformace (lutherství, zwingliánství). Jeho bratrem byl Jan Černý, který však v otázce vzdělanosti zastával opačné stanovisko.

(red)

ZPRÁVY

Smutné zprávy

Pán církve k sobě povolal dva naše bývalé duchovní: Mgr. Josefa Tomsu z Jaroměře a Mgr. Irenu Standerovou z České Skalice.

Bratr Josef Tomsa zemřel 9. listopadu a církve se s ním rozloučila v pátek 14. listopadu v Husově sboru v Jaroměři. Sestra Irena Standerová zemřela 16. listopadu a církve se s ní rozloučila ve sboru Páně v České Skalici v pátek 21. listopadu.

(red)

Srdce na dlani

Komponovaný večer s prof. MUDr. Janem Pirkem, DrSc., přednostou kardiocentra a kliniky kardiologické chirurgie pražského IKEMu, se koná v pátek 12. prosince od 19 h v Husově sboru v Praze 10-Vrřovicích.

(df)

Vánoční hvězda

Před Štědrým dnem si můžete přijít do Chrámu sv. Bartoloměje v Hrádku nad Nisou pro světlo z Betléma – informace o přesném termínu na dveřích kostelů. Během adventních a vánočních akcí si můžete stejně jako v předchozích letech vylosovat svého "anděla průvodce" pro všední i sváteční dny LP 2009. Letos opět naleznete na dveřích Chrámu Pokoje v době adventu "tak trochu jiný adventní kalendář", texty k potěše i zamyšlení v době předvánoční pro vás i vaše blízké.

24. 12. - Štědrý den vánoční:

* 20 h - Chrám sv. Bartoloměje - Vánoční mše svatá
* 21.30 h - Chrám Pokoje - Vánoční bohoslužba - vánoční hra - živý betlém

25. 12. - Hod Boží Vánoční

* 19 h - Chrám sv. Bartoloměje
Jan Jakub Ryba – Hej mistře...
Tato setkání pro vás připravili a na setkání s vámi se těší: Město Hrádek nad Nisou, husitská a katolická farnost, DDM Drak a všichni ostatní, kteří nám pomáhají. Více info: Hedvi-

Kde sa dvaja alebo traja zídu...

Nie dvaja ani traja, ale šesť duchovných na čele s bratom biskupom ThDr. Jánom Hradilom ThD. sa zišlo na pracovnom stretnutí (rekolekcie) na farskom úrade v Liptovskej Osade v sobotu 15. novembra. Pieseň, duchovná meditácia, práca v jednotlivých náboženských obciach a malé občerstvenie. Hlavnou témou pracovného stretnutia boli medzi iným aj vytvorenie projektu so sociálnym zameraním s finančnou podporou s euro fondov. Nakoľko sme už podobný projekt zrealizovali, avšak ponuka, ktorá by sa nám vytvorila, by mala dopad pre čiastočné rekonštrukčné práce na cirkevných objektoch v Liptovskej Osade. Ešte pred pracovným stretnutím sa konalo interview do regionálnych novín MY-Liptov. Každý s duchovných dostal priestor na predstavenie vlastnej pastorácie. Bol to krásny deň, stretnutie s bratmi „je dobre keď bratia žijú spolu.“ a som rád, že nie som žid (nemám nič proti židom), lebo to prasiatko na spoločnom obede bolo ako „olej stekajúci po Áronovej brade“.

ThMgr. Rastislav Mišura

ka Zimmermannová - tel. 723 255 696
- hedvika.z@eumet.cz.

(no)

Betlémské světlo

Z Brna hl. n. se rozjíždějí vlaky do celé republiky.

První vlak vyjíždí v 7.03 h
Ostrava hl. n. - 9.25 h
Praha hl. n. - 10.05 h
Plzeň hl. n. - 13.54; 13.58 h
Ústí n. Labem hl. n. - 12:45
Pardubice hl. n. - 10.50 h
Hradec Králové hl. n. 13.19 h
Olomouc hl. n. - 8.51 h

Toto jsou velké stanice, kterými vlaky 22. prosince budou projíždět. Ostatní spoje, které povezu Betlémské světlo, lze zjistit na www.betlemskesvetlo.cz. Prosím vás, nenechte se zmašt

datem. Betlémské světlo se nerozváží v sobotu 20. prosince, jak je uvedeno, ale až v pondělí 22. prosince.

Martin Zeman

Oznámenie

Slovenská diecéza v Bratislave oznamuje, že v novembri bola založená náboženská obec Liptovská Osada – Martin. Farárom v Liptovskej Osade bol menovaný vikár pre väzenstvo ThMgr. Rastislav Mišura. Kontaktný telefón na brata farára je: 00421/905 304 129.

Ide o dejinnú rehabilitáciu náboženskej obce ČČSH v Liptovskej Osade, pretože táto bola v r. 1940 Slovenským štátom zakázaná.

ThDr. Jan Hradil, Th.D.,
biskup slovenský

KALENDARIUM – PROSINEC

8. 12. 1613 - Zemřel v Praze Adam Zalužanský ze Zalužan (* kolem 1555 v Mnichově Hradišti) - botanik a lékař, který pocházel z rytířské utrakvistické rodiny. Vystudoval pražskou universitu a byl správcem městské školy v Praze u svatého Jindřicha a v Hradci Králové. Pak pokračoval v cizině, hlavně v Německu, v dalších studiích a do Prahy se vrátil v roce 1587 jako doktor lékařství. Byl profesorem, děkanem a v roce 1593 i rektorem Karlovy university. Učil většinou řecké klasiky. Usiloval o povznesení a reformu university, zejména o zřízení lékařské fakulty. Když se v roce 1594 oženil (což bylo tehdy profesorem university zakázáno), byl zbaven všech universitních funkcí. Usadil se na Starém Městě pražském jako praktický lékař a záhy nabyl velké proslulosti. Ve svých lékařských spisech brojil proti pověrám. Byl prvním Čechem, který pěstoval botaniku jako samostatnou vědní disciplínu. V první české, latinsky psané botanické práci *Tři knihy bádání o rostlinách* (1592) se pokusil o třídění rostlin, i když jen podle vnějších znaků. Pro praktické potřeby napsal *Řád apotekářský* (1592) a vydával též minuce (kalendáře a horoskopy). Zajímá se o náboženské otázky a usiloval o sjednocení utrakvistů s Jednotou bratrskou. Za morové epidemie v Praze v r. 1613 obětavě léčil nemocné, sám podlehl nákaze a zemřel.

9. 12. 1828 - Olomoucký arcibiskup, arcivévoda Rudolf, založil Vítkovické železářny (zpočátku zvané Rudolfova hut), jediný železářský závod u nás, který respektoval nové technologie. V roce 1835 přešly do nájmu vídeňského bankéře J. H. Geymüllera, jenž svoji smlouvu postoupil nájemní společnosti pod názvem Vítkovické těžství. Členem společnosti byl i S. M. Rothschild, který si v ní zajistil rozhodující kapitálový podíl (v roce 1843 koupil celý podnik).

9. 12. 1918 - Byly zrušeny národní výbory, které spontánně vznikly od začátku listopadu v okresech a obcích českých zemí.

10. 12. 1898 - Narodil se v Praze Vlastimil Klíma (+ 23. 12. 1987 v Praze) - právník, publicista a politik - viz i str. 3.

10. 12. 1918 - Národní shromáždění přijalo "zákon o mimořádných přechodných opatřeních na Slovensku". Už 7. prosince byl V. Šrobár pověřen řízením ministerstva s plnou mocí pro Slovensko (nahradilo prozatímní vládu pro Slovensko). Dostal "k ruce" 14 referentů (Slováků) a 12. prosince se usadil v Žilíně. Svá nařízení vydával až do roku 1921. V prosinci 1918 přicházely na Slovensko československé legie z Itálie. Revoluční Národní shromáždění zrušilo šlechtické tituly, řády a výsady z nich plynoucí; novelizace zákona z 10. dubna 1920 (č. 243 Sb.) určila tresty za užívání titulů (zvýšeny byly v říjnu 1936 až na 2 měsíce nebo 20 tisíc Kč pokuty). Za protektorátu bylo užívání šlechtických titulů povoleno, po květnu 1945 byla obnovena platnost předválečných zákonů.

10. 12. 1963 - Prof. J. Navrátil, přednosta brněnské II. chirurgické kliniky, provedl poprvé v Československu operaci poškozené srdeční chlopně a nahradil ji tzv. chlopní protézou.

10. 12. 1988 - Na Den lidských práv proběhlo (poprvé) s úředním povolením na Škroupově náměstí v Praze na Žižkově shromáždění nezávislých iniciativ. Povolenou manifestaci organizovala Charta 77 spolu s některými nezávislými iniciativami jako Demokratická iniciativa, Hnutí za občanskou svobodu, Klub Johna Lennona.

11. 12. 1528 - Zemřel v Mladé Boleslavi Lukáš Pražský (* kolem 1460 asi v Praze) - teolog a biskup Jednoty bratrské, který patří mezi její nejvýznamnější představitele - viz i str. 3.

11. 12. 1903 - Zemřel v Praze Martin Hattala (* 4. 11. 1821 v Trsteně) - slovenský jazykovedec a pedagog, který mj. na základě své práce *Zvukosloví jazyka staročeského i novočeského a slovenského* byl roku 1854 povolán na pražskou universitu, kde působil až do svého odchodu na odpočinek v roce 1891. Byl také kodifikátorem spisovné slovenštiny a autorem její první soustavné gramatiky (*Gramatika slovenského jazyka, Krátka mluvnica slovenská*).

11. 12. 1918 - V Košicích byla (pod patronací maďarských úřadů) vyhlášena separatistická Slovenská ľudová republika v čele s archivářem V. Dvortsákem - usilovala o odtržení východního Slovenska.

12. 12. 1943 - V Moskvě byla podepsána (v přítomnosti E. Beneše) československo-sovětská smlouva o přátelství, vzájemné pomoci a poválečné spolupráci. Původně byla uzavřena na 20 let, v roce 1963 však byla prodloužena.

13. 12. 1618 - Na zemském sněmu v Brně žádali císařští komisaři (Fabricius a Michna), aby Morava zachovala věrnost císaři. I čeští stavové vypravili deputaci do Brna (v čele s Matyášem Thumem) a pokusili se znovu přimět moravské stavy ke společnému postupu. Sněm jejich žádosti nevyhověl a usnesl se (na Žerotínův návrh) doporučit císaři mírové vyrovnání s Čechy.

13. 12. 1773 - Vláda vydala vyhlášku, podle níž bylo potiskování tkanin prohlášeno za svobodnou živnost, kterou mohl provozovat každý. To vedlo k mohutnému nárůstu počtu kartounek, zejména v Praze, kde byla nejznámější kartounka Vondráčková (založena roku 1777), nejstarší pak kartounka F. A. Sägry v Poštovské ulici na Starém Městě (1774).

13.-23. 12. 1943 - E. Beneš jednal v Moskvě se zahraničním vedením KSČ o poválečném uspořádání poměrů v Československu.

14. 12. 1918 - M. R. Štefánik při své návštěvě Ruska zrušil Odbočku Československé národní rady na Rusi s poukazem na existenci legální vlády v Praze.

14. 12. 1948 - Vláda se usnesla přesunout z veřejné správy 65 tisíc zaměstnanců do výroby. Výsledek akce narazil na odpor ministerstev a úředníků, takže do výroby odešla celá třetina plánovaného počtu.

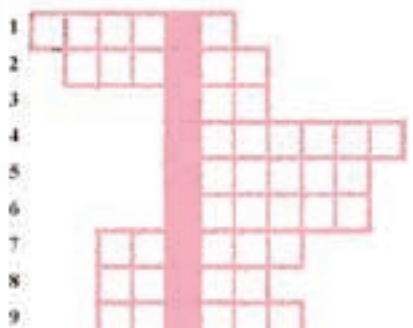
(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

BŮH TAK MILOVAL SVĚT...

Doplňte chybějící slova do tabulky podle čísel:

Doba přípravy na Vánoce se jmenuje (5). 7. prosince je druhá adventní (1). Na našich adventních věncích hoří již druhá (9). O Vánocích se narodil Boží (3). Jmenuje se (8). Město, kde se narodil, se jmenuje (6) a na jeho příchod lidi připravoval Jan (4). Byl to (7). Vybízel lidi, aby činili (2).

(Řešení z minulého čísla: Jan Křtitel.)

Jana Krajčírřiková

Koncerty u sv. Mikuláše

* 8. 12. – 19 h
Bach, Händel, Orff
Prague Brass Ensemble
J. Kalfus – varhany
* 9. 12. – 14 h
Benefiční koncert
* 12. 12. – 19 h
Bach, Orff, Liszt, Widor
Prague Brass Ensemble
A. Bárta – varhany
* 13. 12. – 14 h
Benefiční koncert
* 13. 12. – 19 h
Bach, Orff, Liszt, Widor
Prague Brass Ensemble
A. Bárta – varhany
* 14. 12. – 14 h
Benefiční koncert
* 14. 12. – 17 h
J. J. Ryba:
Česká mše vánoční
Resonance
* 14. 12. – 19 h
J. J. Ryba:
Česká mše vánoční
Resonance

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: ceskyzapas@ccsh.cz

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9